

Ngàn Lớp Tuyết

Contents

Ngàn Lớp Tuyết	1
1. Chương 1: Phần 1	1
2. Chương 2: Phần 2	4
3. Chương 3: Phần 3	6
4. Chương 4: Phần 4	10

Ngàn Lớp Tuyết

Giới thiệu

Lần vào kinh cuối cùng của Úc Ninh công chúa là vào trận tuyết đầu mùa năm Long Khánh thứ mười.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngan-lop-tuyet>

1. Chương 1: Phần 1

Lần vào kinh cuối cùng của Úc Ninh công chúa là vào trận tuyết đầu mùa năm Long Khánh thứ mười bảy. Tuyết năm đó rơi đặc biệt lớn, lớp tuyết ở ngoài cung Cảnh Đức đã lên đến mắt cá chân. Đêm xuống, gió lạnh tuyết ngừng, trăng sáng thê lương, nhắm mắt lại dường như có thể mơ hồ nghe thấy tiếng tuyết từ đầu cành rơi xuống đất. Tiếng rơi rì rào nhỏ vun ấy, trong thâm cung yên tĩnh này lại hết sức chói tai. Ngoài cung loáng thoáng truyền đến tiếng bước chân trong tuyết, từ đầu này đi tới đầu kia, lại từ đầu kia chậm rãi dạo bước quay về, giống như là đang lưu luyến gì đó, chần chừ chưa đi.

Hoàng thượng cho người quét dọn cung Cảnh Đức, lại sắm thêm rất nhiều đồ trang trí. Các tiểu công công len lén phỏng đoán dụng ý của hoàng thượng. Cung Cảnh Đức đã mười mấy năm không có người ở, những công công, cung nữ trước kia đều đã già rồi, hoặc là đã xuất cung, hoặc là đã đi nơi khác, những người mới đều không biết trước kia ai đã từng ở nơi này. Những người biết chuyện thì chẳng ai muốn nói ra, chỉ kêu bọn họ đừng có hỏi nhiều.

Ta đã là người cũ ở trong cung này, bắt đầu làm việc trong cung từ những năm Nguyên Gia cuối cùng. Những người trong cung hỏi ta chuyện của cung Cảnh Đức, ta chỉ nói: “Có người sắp vào ở.”

Tiểu công công giễu cợt: “Không phải là Úc Ninh công chúa chứ.”

Nói xong, y cũng rùng mình một cái.

Lần vào cung này, là quan tài của Úc Ninh công chúa. Công chúa được gả ra ngoài cho Dịch Vương, là Dịch vương phi, vốn nên an táng tại đất phong, nhưng hoàng thượng nói, công chúa là độc nữ của tiên đế, được tiên đế sủng ái nhất, sau khi chết cũng nên đưa vào Hoàng Lăng, theo hầu hạ tiên đế nơi cửu tuyền. Dịch Vương bất đắc dĩ, chỉ có thể tuân theo. Bởi vì ngài bệnh không dậy nổi nên thế tử Lưu Hi đưa Úc Ninh công chúa vào cung.

“Nghe nói Úc Ninh công chúa là mỹ nhân đệ nhất ở đế đô.” Những tiểu công công đó tuổi tác còn nhỏ, chưa từng gặp qua công chúa, chỉ nghe được những lời đồn đại suy đoán về mỹ mạo của nàng. “Năm đó, biết bao nhiêu vương tôn công tử quỳ dưới gấu váy nàng, công chúa vẫn là tâm cao khí ngạo, một người cũng chẳng để vào mắt.”

Tiểu cung nữ nói: “Một nữ tử, nếu như đã có ý trung nhân thì cho dù người bên cạnh có tốt hơn, cũng chẳng hề liên quan đến nàng.” Trong giọng nói lộ ra vẻ thê lương. Vào thâm cung rồi, người bên cạnh có tốt, cũng chẳng hề liên quan gì đến nàng ta.

Bỗng dưng ta lại nhớ đến đôi mắt của Úc Ninh công chúa, đen tuyền mà lại sáng ngời, khi cười lên sòng mắt lưu chuyển, trong mắt đều là phong tình. Chỉ có điều là nàng rất ít khi cười, nhất là theo sự gia tăng của tuổi tác, đôi mắt của nàng lại dần tăng thêm một tia bi ai và thê lương. Ánh mắt của một thiếu nữ 16, 17 tuổi, không nên có sự ưu tư như vậy.

Nàng là vị công chúa được tiên đế sủng ái nhất, phần sủng ái này vượt hơn cả sự kỳ vọng của Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử. Lúc đó, thậm chí có lời đồn rằng tiên đế sẽ lập công chúa làm người kế vị. Dù sao thì tiền lệ về nữ đế trong vương triều không phải là không có, thậm chí có thể nói là rất nhiều. Lời đồn đãi ngày càng xôn xao, trong triều phân chia thành các đảng phái, mạnh ai nấy làm. Triều đình năm Nguyên Gia cuối cùng bị chia làm ba.

“Nếu như tính ra, đã 17 năm rồi công chúa chưa từng về đế đô.” Tiểu cung nữ tính một hồi, kinh ngạc nói, “Đúng vậy, công chúa rời kinh từ năm Long Khánh đầu tiên thì chưa hề về đế đô qua một lần, chuyện này cũng thật kỳ lạ.”

“Có gì mà kỳ lạ.” Tiểu công công giải thích, “Công chúa cũng giống như phiên vương, không được triệu thì không thể hồi kinh. Năm đó, Úc Ninh công chúa theo đảng của Đại hoàng tử, phù trợ Đại hoàng tử lên ngôi, với bệ hạ của chúng ta là chém cùng giết tận. Kết quả Đại hoàng tử thất bại, bệ hạ đăng cơ, mối thù này đã kết rồi, e rằng bệ hạ cũng chẳng muốn nhìn thấy người muối muối này nữa.”

Ta ho nhẹ hai tiếng, cắt ngang bọn họ. “Các người còn ở đó nói nhảm, không cần phải làm việc rồi sao?”

Bọn họ rùng mình một cái, cuối cùng cũng đã ý thức được bản thân đã nói ra quá nhiều chuyện không nên nói, sau đó đảo mắt nhìn xung quanh, lặng lẽ quay về làm việc.

Trong phòng này quá ngột ngạt, ta đi ra ngoài viện, nhìn thấy mấy người trong cung đang quét tuyết. Tối qua trời lại đổ tuyết cả đêm, bây giờ đất trời chỉ còn một màu tuyết trắng.

“Thuần công công, Thuần công công.” Người gọi tên ta vì sợ bị trượt chân nên đi tới một cách cẩn thận. Đến trước mặt ta, cùng với gương mặt tươi cười, y nói, “Bệ hạ triệu kiến ngài ạ, bây giờ mời ngài qua đó một chuyện.”

“Tô công công khách khí rồi.” Y là người theo làm việc bên cạnh bệ hạ, cách Tổng quản đại nội chỉ có một chút, vốn không cần phải đối với ta vui vẻ hòa nhã, khách khách khí khí. Nếu y đã như vậy, chỉ e rằng y cũng đã biết thân phận trước kia của ta.

Tô công công dẫn ta đi từ từ, lại quay người lại dìu ta, hạ thấp giọng, nói, “Chiều nay thế tử Dịch vương sẽ đến ngoài thành, e rằng bệ hạ sẽ cho ngài ra nghênh tiếp.”

Ta liếc nhìn y, cười nói, “Tô công công đã có thể đoán được thánh ý rồi.”

Tô công công cũng cúi đầu cười, “Tiểu nhân hầu hạ bệ hạ chưa được mấy năm, không thể so với Thuần công công, làm sao dám đoán thánh ý.”

Mấy năm? Có thể là do tuổi tác lớn rồi, những chuyện trước kia lại càng nhớ rõ, còn những chuyện gần đây thì lại càng mơ hồ. Ta chỉ nhớ được lúc mình vào cung, các hoàng tử đều vẫn còn nhỏ, công chúa với thân hình tròn vo lắt lự chạy theo sau các ca ca của mình, giống như lúc nào cũng có thể vấp ngã, khiến cho người nhìn cũng phải vì nàng mà toát mồ hôi lạnh. Lúc đó, ta mới được cho biết, từ nay về sau, nàng chính là đối tượng mà ta phải xả thân để bảo vệ.

...

Chưa được một tuần tuổi thì công chúa đã mất mẹ. Có lẽ vì thế mà tiên đế đối với tiểu công chúa đặc biệt thương tiếc, nên đã đưa công chúa đến bên cạnh Người để chăm sóc. Có khi lên triều Người cũng dẫn công chúa theo, để tiểu công chúa ngồi trên đầu gối mình mà tiếp kiến quần thần. Quần thần hô vạn tuế ba lần, tiếng hô lớn làm cho công chúa hoảng sợ, nắm tay nhỏ xíu của nàng nắm chặt lấy vạt áo của tiên đế, khóc đến đỏ cả gương mặt nhỏ. Tiên đế vừa dỗ công chúa, vừa trừng mắt nhìn quần thần, quát lớn một tiếng “Câm miệng”. Văn võ bá quan đưa mắt nhìn nhau, vừa hoảng hốt vừa ngớ ngàng.

Tam triều nguyên lão chịu không nổi nữa, cùng ký một bản tấu, cho rằng hành động lần này của tiên đế là trái lễ nghĩa. Mấy lần như vậy, tiên đế không biết làm sao, chỉ còn cách đem công chúa phó thác cho Niên Phi đoàn trang hiền thực, cũng chính là mẫu thân của Nhị hoàng tử.

Năm đó công chúa còn chưa tròn ba tuổi, Nhị hoàng tử cũng vừa mới được tám tuổi, ta vào cung cũng đã hơn ba mươi năm rồi. Nhị hoàng tử năm đó, bây giờ là quân vương của thiên hạ, cũng đã có hoàng tử của chính mình.

Sau khi thông báo, Tô công công dẫn ta vào nội thất. Bệ hạ tiếp kiến ta cách một bức bình phong, giọng nói của người hơi khàn khản, “Thuần Ý, muội ấy trở về rồi.”

“Đúng vậy, thưa bệ hạ.” Ta quỳ rạp xuống đất.

“Năm đó, là người tiễn muội ấy rời khỏi, bây giờ, người đi đón muội ấy về đi.”

Ta từng cho rằng, bệ hạ sẽ đích thân đi đón công chúa, nhưng có thể là do ta không hiểu người, hoặc có thể là không hiểu được tình cảm trong nhà đế vương. Trong lòng của bệ hạ, Úc Ninh công chúa là gánh nặng không thể chịu đựng nổi, là hồi ức khó mà đối mặt.

...

Năm ta đưa Úc Ninh công chúa xuất cung là năm Nguyên Gia thứ hai mươi mốt, cũng là năm tiên đế băng hà.

Năm đó đã định trước là thời thế rối loạn. Khi mùa thu sắp hết thì tiên đế ngã bệnh. Tất cả mọi người trong thái y viện đều trầm mặc. Trên triều, mây đen vần vũ, dường như là trời sắp chuyển. Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử đều muốn vào cung hầu hạ tiên đế, nhưng tiên đế gạt bỏ hết, trong mắt Người chỉ có một mình Úc Ninh công chúa. Gần như tất cả mọi người đều cho rằng, vương triều lại sắp sửa nghiêng đổ một vị nữ đế.

Đảng phái của Đại hoàng tử hoảng loạn, nhưng bản thân ngài ấy dường như lại chẳng chút nóng ruột, giống như là đã nắm được phần thắng trong tay, dù rằng rất nhiều người không mấy lạc quan cho ngài. Cho dù không lập nữ đế thì Úc Ninh công chúa và Nhị hoàng tử lại thân thiết hơn, trước giường của tiên đế, công chúa có thể nói tốt cho Nhị hoàng tử vài câu.

Đại hoàng tử từ nhỏ đã nghịch ngợm ương ngạnh, thích ăn hiếp vị muội muội nhỏ nhất của mình. Nhị hoàng tử thì dịu dàng chu đáo, luôn luôn quan tâm đến công chúa nhất. Lúc công chúa năm, sáu tuổi, nàng thích nhất được Nhị hoàng tử cầm tay dẫn vào thư phòng, giữa đầu gối “Nhị ca ca” với giọng ngọt ngào trẻ thơ. Nhị hoàng tử dạy tiểu công chúa cầm bút viết chữ, cưỡi ngựa bắn cung, cùng lớn lên với công chúa. Đến sau này, nàng không gọi ngài ấy là Nhị ca ca nữa, mà hành lễ với dáng vẻ khách khí và xa cách, lạnh nhạt gọi ngài bằng: “Nhị hoàng huynh.”

Ngày hôm đó, ta đứng ở phía sau cách nàng không xa, nhìn thấy sau khi hai người lướt qua nhau, Nhị hoàng tử tay nắm chặt thành nắm đấm còn sắc mặt thì tái nhợt. Trong đôi con ngươi đen nhánh của thiếu niên hiện lên một tia đau đớn không dễ gì phát giác, một lát sau, ngài giương mắt nhìn về chỗ của ta, dùng thanh âm khàn khàn để nói: “Bảo vệ muội ấy cho tốt.”

Đến lúc đó ta mới biết, thì ra Nhị hoàng tử không hề nhơ nhĩ yếu ớt giống như tưởng tượng của người bên ngoài, ít nhất ngài có thể nhận ra được sự tồn tại của ta.

Ta không phải là hoạn quan, mà là ám vệ, là tử sĩ được bồi dưỡng trong cung, không được nhìn thấy mặt trời, luôn ẩn nấp tại những nơi tối tăm để bảo vệ sự an nguy của các thành viên hoàng thất. Bảo vệ công chúa, công việc này ta đã làm hơn mười mấy năm rồi, trước giờ chưa từng để xảy ra bất trắc gì cả, nhưng ngày hôm đó đột nhiên Nhị hoàng tử lên tiếng nhắc nhở, khiến cho ta ý thức được rằng, có thể là nguy hiểm đang ở cạnh bên.

_____ Bảo vệ nàng cho tốt.

Không biết rằng thiếu niên đã thốt lên năm từ đó, vào năm ấy, cậu có từng nghĩ đến rằng, người sau này tổn hại nàng, lại chính là bản thân cậu ta.

...

Ta giương mắt nhìn về phía bình phong, chỉ thấy bóng người mơ hồ in trên đó. Lần gặp người gần nhất đã là chuyện của 13 năm trước, khi đó công chúa ở đất phong sinh hạ thế tử Lưu Hi, ta hồi kinh bẩm báo, người ở sau tấm bình phong trầm mặc hồi lâu, sau đó hỏi một câu: “Muội ấy có khỏe không?”

Điều này làm cho ta nhớ đến lời công chúa nói trước khi ra đi, cho nên ta trả lời: “Bệ hạ hy vọng nàng khỏe, hay là không khỏe?”

Ta biết mình đi quá giới hạn. Nhưng người không trách tội ta, cười khổ thờ dài một tiếng, nói: “Người lui ra đi, sau này ở trong cung an dưỡng tuổi già, không cần phải giúp trăm trông coi nàng nữa.”

Sau đó, ta trở thành người vô dụng nhất trong cung, trông giữ cung Cảnh Đức, đưa tiễn từng nhóm từng nhóm những người già, cho đến khi chính bản thân ta cũng trở nên già cỗi. Ta cuối cùng cũng không thể đợi đến ngày chủ nhân của cung Cảnh Đức quay về.

Kỳ thật, vào cái ngày tiễn đưa nàng rời khỏi đế đô ta đã hiểu, cả đời này, nàng sẽ không bao giờ quay trở về nữa.

Trừ phi nàng chết.

2. Chương 2: Phần 2

Thế tử Dịch vương năm nay mới 13 tuổi, vẻ ngoài tuấn tú nho nhã, vẫn còn mang nét ngây thơ. Cậu lại không giống công chúa mà giống Dịch vương hơn. Trên mặt thiếu niên mang theo nét phong trần mệt mỏi sau chuyến đi dài, mang theo chút xấu hổ gật đầu với ta, nói: “Là Thuần công công nhỉ.”

Ta hơi kinh ngạc là ngài lại biết tên của ta. Thế tử như nhìn thấy được suy nghĩ trong lòng ta, mỉm cười giải thích: “Lúc sinh thời mẫu thân ta có nhắc đến ngài. Người nói người có một cận thị tên là Thuần Ý, năm xưa vì liều chết cứu mạng người mà mắt phải không còn nhìn thấy được nữa. Mẫu thân nói, nếu sau này vào cung gặp được ngài thì phải thay người gửi lời hỏi thăm đến ngài.”

Ta đưa tay lên sờ sờ vết sẹo trên mắt phải, mỉm cười.

“Thế tử đi đường vất vả rồi, xin hãy đi theo thần.”

Ta nhìn lướt qua phía sau ngài, thấy xe ngựa đã đi lên theo. Thế tử nói với ta: “Trên xe là di vật của mẫu thân, có thư họa của người, còn có y phục thường dùng và đồ trang sức.”

“Mấy năm nay, công chúa sống tốt chứ ạ?” Ta nhìn không được mà hỏi câu đó.

Thế tử không trả lời ngay, mà ngài hơi suy nghĩ một chút mới mỉm cười gật gật đầu nói: “Chắc là rất tốt.”

Chắc là? Ta nghi ngờ nhìn ngài ấy.

Thế tử cười khổ lắc lắc đầu. “Tâm tư của mẫu thân, ta thật sự không hiểu, nhưng ta chưa từng thấy người bị thương rơi lệ, cũng chưa từng thấy người tức giận đau khổ. Người lúc nào cũng mỉm cười. Phụ vương đối xử với mẫu thân rất tốt, vậy chắc là mẫu thân cũng sẽ cảm thấy rất vui vẻ.”

Nàng vui vẻ... càng tốt...

Sau khi sắp xếp chỗ ở cho đoàn người của thế tử thì sắc trời cũng đã tối. Trong cung phái người đến nói rằng phải đón công chúa vào cung trước. Thế tử cho rằng như vậy không hợp lễ nghĩa, nhưng thái độ của người đó rất kiên quyết nên ngài chỉ có thể phục tùng theo.

Ta an ủi thế tử: “Năm xưa thánh thượng đối với công chúa rất mực yêu thương, xin thế tử cứ yên lòng.”

...

Sau khi về cung, ta đi thẳng đến cung Cảnh Đức. Bên ngoài cung Cảnh Đức chẳng có lấy một bóng người, bên trong cũng chỉ có một chút ánh nến yếu ớt, nhẹ nhẹ nhấp chờn.

Ta hồi phục hô hấp, nhẹ nhàng gõ cửa, hạ thấp giọng nói: “Bệ hạ, đêm đã khuya rồi.”

Rất lâu sau đó, bên trong mới truyền ra một tiếng nói: “Người vào đây đi.”

Đã cách nhiều năm ta cuối cùng cũng có thể thấy được bệ hạ của ngày hôm nay.

Ánh nến sáng tỏ chiếu lên gương mặt gầy gò của người, tóc mai đã điểm chút hoa râm.

Người đang ngửa nhẹ đầu, nhìn lên bức họa ở trên tường. Trong bức họa, nữ tử có ánh mắt như làn thu thủy, sắc đẹp tựa đóa hoa xuân.

“Đã 17 năm rồi ta không gặp được nàng.” Ngài nói, “Thuần ý, năm tháng ta đánh mất nàng cũng lâu bằng năm tháng ta có được nàng.”

Ta im lặng quỳ xuống.

“Người nói xem, bây giờ dáng vẻ của nàng như thế nào?” Ngài hỏi, nhưng cũng không trông chờ ta có thể trả lời được. Bởi vì, ta cũng giống như ngài, bấy nhiêu năm nay cũng chẳng gặp được nàng.

Mà nay nàng đã ở bên ngài rồi, đã trở về với cung Cảnh Đức này.

Chỉ là đã hóa thành tro bụi.

Công chúa không muốn nhìn thấy ngài, cũng không muốn để ngài nhìn thấy công chúa.

Ta nói: “Công chúa lớn lên rất giống mẫu thân, nếu như còn sống thì chắc sẽ giống đánh vẽ của Nguyên Phi năm đó.”

“Muội ấy chính là muội ấy, không có ai có thể giống muội ấy, mà muội ấy cũng chẳng giống ai cả.” Bệ hạ khàn giọng nói.

Bên ngoài cửa sổ lại truyền đến tiếng bước chân quyền luyến không nở rời đi. Bệ hạ nói: “Thuần Ý, người nghe thấy không? Có phải là nàng ấy đã quay về rồi?”

Ta làm sao mà không hiểu, nàng sẽ không quay về, mãi mãi cũng không quay về nữa.

Nhưng mà, bệ hạ lại không muốn hiểu.

...

Đêm tiên đế băng hà, hắc kéo công chúa đến một góc, bức hỏi nàng tại sao, tại sao lại chọn Đại hoàng tử.

“Tam muội, nếu như muội muốn, ta cũng có thể ủng hộ muội đăng cơ xưng đế, nhưng tại sao lại là Đại ca? Tại sao?”

“Tại sao lại không thể là Đại huynh?” Công chúa nghiêng đầu, kỳ lạ liếc nhìn hắc một cái, “Hoàng huynh, ngài vị này, ai có bản lĩnh thì người đó ngồi vào.”

“Trong mắt muội, huynh ấy tốt hơn ta?” Hắc nắm chặt cổ tay nàng, ép nàng vào sát tường, “Nhiều năm qua, ta đối với muội”

“Hoàng huynh!” Nàng lạnh lùng ngắt lời rồi đẩy hắc ra, hất cằm lên cao, lạnh lùng nhìn vào hắc, “Muội biết là huynh đối tốt với muội, cũng biết tại sao huynh lại tốt với muội như thế. Xưng đế, muội không có tư cách, cũng không có dã tâm. Ngôi vị hoàng đế này, Đại hoàng tử thích hợp hay không muội không rõ lắm, muội chỉ biết rằng, người ngồi lên vị trí đó tuyệt đối không thể là huynh!”

“Ai nói muội không có tư cách? Muội nghĩ rằng bản thân mình không có sức uy hiếp đối với hắc sao? Muội nghĩ rằng sau khi hắc lên làm hoàng đế sẽ tha uội sao?” Hắc loạng choạng bước lên trước nắm lấy cánh tay của nàng, “Trong mắt của Đại hoàng tử, dung không nổi một hạt cát.”

“Thật nực cười” Nàng nhếch khóe môi lên, “Nói cứ như là huynh sẽ cho ta một con đường sống vậy.”

“Ta làm sao có thể tổn thương muội?” Con người của hắc co lại, “Tại sao muội lại nghĩ như vậy?”

“Huynh không làm, vậy còn mẫu phi của huynh?” Nàng giãy ra khỏi tay hắc, lạnh lùng nói, “Ta không còn là đứa bé thơ dại năm xưa nữa.”

Trước kia, từ rất sớm đã có người nói cho nàng biết, trong cung này chẳng có cái tốt không vụ lợi. Người ta đối xử tốt với người, nhất định là có chuyện khác cần cầu xin. Lúc đó nàng cảm thấy Nhị ca không giống như vậy, sự bao dung, sự yêu thương của ca ca đối với nàng là vô điều kiện, vô sở cầu, giống như phụ hoàng vậy, ca ca cũng là chỗ dựa của nàng.

Cho đến một ngày, Thái tử tìm đến nàng.

“Muội thật ngốc, người khác đối tốt với muội thì cái gì muội cũng tin. Chẳng qua hắc chỉ muốn lợi dụng muội thôi. Sự sủng ái của phụ hoàng đối với muội quá rõ ràng, hắc ta đối tốt với muội chỉ là vì lợi dụng muội có được sự ưu ái của phụ hoàng.”

“Tin huynh ta mới là ngốc.” Lúc đó, sự tin nhiệm của nàng đối với Nhị hoàng tử rất vững chắc.

“Nếu như ta có chứng cứ thì sao?”

“Chứng cứ gì?”

“Ha ha muội nghĩ mẫu phi của muội vì sao mà mất? Muội nghĩ Niên phi làm sao mà lên làm Niên quý phi được? Chẳng lẽ muội chưa bao giờ hoài nghi về nguyên nhân cái chết của mẫu phi muội?”

Lần đó, Thái tử không nói láo.

“Chẳng lẽ muội tin rằng, Nhị hoàng tử đối tốt với muội là không có toan tính gì sao?” Thái tử cười lạnh.

“Vậy còn huynh” Nàng bình tĩnh lên tiếng, “Mưu đồ của huynh là gì?”

“Nếu như Nhị hoàng tử mà lên ngôi, Niên phi sẽ không bao giờ để cho ta và muội được sống sót. Còn nếu ta lên ngôi, ta sẽ cam đoan uội một đời vinh hoa phú quý.”

Từ đó trở đi, nàng trở thành đảng phái của Thái tử, Nhị ca ca trở thành hoàng huynh. Điều mà Nhị hoàng tử không biết chính là, nàng thật sự đối với Thái tử chẳng có chút uy hiếp.

Vì nàng không thể nào thành người kế vị. Dù cho Phụ hoàng có sẵn lòng ban hoàng vị cho nàng thì nàng cũng sẽ không tiếp nhận.

Bởi vì, nàng vốn không phải là kim chi ngọc diệp thật sự.

3. Chương 3: Phần 3

“Kỳ thật ta với mẫu thân của con đã biết nhau từ rất sớm. Lúc đó nàng ấy mới mười tuổi, nhỏ hơn ta ba tuổi, cùng với phụ thân vào cung khảo thí. Sau đó phụ thân của nàng, cũng chính là ông ngoại tiến sĩ cao trung của con, được ta thu làm trợ tá, lúc đó ta mới lần đầu tiên được gặp nàng ấy, đáng vẻ thông tuệ dịu dàng, không chịu cúi mình mà cũng không cao ngạo. Năm 13 tuổi ta gặp được nàng, năm 16 tuổi muốn lập nàng làm hậu. Nhưng mà sau đó do chính biến, cả nhà của nàng bị lưu vong. Ta âm thầm điều đình, sai

người để ý, không ngờ cuối cùng lại bắt vô âm tính. Cho đến sau này khi vi phục xuất tuần, trong lúc vô tình gặp lại thì nàng đã gả cho người khác rồi Người đó, chính là người thị vệ mà lúc đầu ta phải đi chăm sóc nhà họ. Hẳn vì cứu nàng mà thân mang trọng thương, nàng vì báo ân mà lấy thân báo đáp ____ Ít nhất là lúc ấy, ta cho rằng chỉ là báo ân mà thôi, nhưng mà ta sai rồi Thời gian lâu dài cùng chung hoạn nạn cùng chia âm áp, nàng đã sớm có tình ý với hân ta. Ta có là hoàng đế thì sao chứ?”

Một nữ tử, nếu trong lòng đã có ý trung nhân, người bên cạnh dù có tốt hơn, thì cũng chẳng liên quan gì đến nàng.

“Sau khi thân phụ của con qua đời, mẫu thân của con mới phát hiện ra mình đã hoài thai. Ta vì không yên tâm để nàng một mình lưu lạc bên ngoài nên đã lỡ đi ý nguyện của nàng, đón nàng vào cung. Thật không ngờ là lại làm hại tính mạng nàng ấy. Ta đã đáp ứng mẫu thân của con, cho con một đời bình an sông sê, vui vẻ khỏe mạnh, nhưng trong dòng xoáy của quyền lực này, ta đã từ từ mất đi sự khống chế... Sau khi ta đi, không biết hai huynh trưởng của con có thể đối xử với con như ta thế này?! Tình cảm của nhị hoàng tử đối với con rất chân thật, ta nghĩ chắc nó sẽ không làm khó cho con”

“Không!” Nàng vô thức thốt lên.

_____ Chẳng lẽ muội còn tin, Nhị hoàng tử đối tốt với muội là hoàn toàn không có toan tính khác?

Lời nói của Thái tử vắng vắng bên tai.

Buổi tối hôm đó, để đô yên tĩnh như bị cái chết bao phủ. Hình như tất cả mọi người đều dự liệu được _____ Ngày mai sẽ là một ngày hoàn toàn mới.

Buổi tối hôm đó, trận tuyết đầu tiên lặng lẽ rơi xuống, cũng như năm Long Khánh thứ mười bảy, vô cùng oanh liệt.

Lúc chuông điểm canh ba, hoạn quan căng họng hô to _____ Hoàng thượng băng hà!

Trận tuyết này, đến thật đúng lúc.

Cửa mở, dưới thềm bách quan đang quỳ, chờ đợi đạo thánh chỉ cuối cùng của Nguyên Gia đế, quyết định bệ hạ tương lai mà bọn họ sẽ hầu hạ là ai.

Đêm đó chỉ nghe thấy tiếng gió cuộn hoa tuyết tung bay, còn nghe thấy tiếng tim đập.

Ánh trăng nhợt nhạt tựa như sắc mặt mọi người.

Công chúa đang muốn mở miệng thì nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa truyền đến, càng lúc càng gần.

Bách quan kinh hoàng quay người lại nhìn, chỉ nhìn thấy binh lính các doanh ở kinh đô và các vùng lân cận bao vây hiện trường, ánh trường kiếm sáng choang chĩa thẳng vào bọn họ.

“Là người của Đại hoàng tử!” Không biết là tiếng kêu của ai.

Thế lực doanh lính ở kinh đô và vùng phụ cận là của Đại hoàng tử. Đảng phái của Đại hoàng tử nhất thời bị quần thần trốn tránh nhìn chằm chằm vào.

Công chúa ngẩng đầu đứng dậy, quát lên: “Các người làm cái gì vậy!”

Một người bên doanh lính đáp: “Đề phòng có người làm loạn, bảo vệ an toàn cho công chúa.”

“Hỗn xược! Nơi này sẽ có loạn gì! Còn không mau lui ra! Các người muốn bức cung mưu phản sao!” Trong đám người rộ lên tiếng huyên náo.

Có người thấp giọng nói: “Chẳng lẽ là truyền vị cho Nhị hoàng tử?”

Chính vào lúc đó lại vang lên một trận tiếng vó ngựa. Âm thanh còn chưa đến gần thì đã có người hô to: “Trên tường có cung thủ!”

Mọi người lại càng thêm hoảng loạn.

Trên tường một người lớn tiếng nói: “Đại hoàng tử mưu đồ tạo phản đã bị bao vây, còn không mau khoan tay chịu trói!” Tiếng nói vừa dứt thì tay vung lên, tên như mưa bay đến.

Úc Ninh công chúa dưới sự bảo vệ của thị vệ được đưa đi mất. Lúc sắp đi, nàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đàng của Đại hoàng tử tử vong nghiêm trọng.

“Nhị hoàng tử ở đâu?” Nàng kéo người thị vệ bên cạnh.

Người nọ cúi đầu không nói.

“Hai nhóm người vừa này chắc đều là người của Nhị hoàng tử.” Công chúa lãnh đạm nói, “Cái trò diễn kịch vu tội này, thật đức hạnh như mẫu thân của hần! Đưa ta đi gặp hần!”

“Nhị hoàng tử phân phó, nhất định phải bảo vệ công chúa an toàn!” Thị vệ kiên quyết nói, “Công chúa, xin người đi theo thuộc hạ.”

Úc Ninh công chúa trầm mặc nhìn y trong chốc lát, chậm rãi đi theo, nhưng ở một khúc ngoặt, nàng thừa dịp sơ sót của thị vệ mà tháo chạy, xoay mình lên ngựa, phóng về phía cửa đông.

Nhị hoàng tử nếu muốn điều động binh lực tất phải vào từ phía cửa đông!

Doanh lính của kinh đô và vùng lân cận là thế lực của Đại hoàng tử, có thể phối hợp với nhân mã của Nhị hoàng tử diễn trò, khẳng định là đã nhận được chỉ thị sai. Bên người của Đại hoàng tử có gian tế của Nhị hoàng tử!

Nhìn đi! Hần đâu phải là Nhị ca ôn lương vô hại của muội! Hần trăm phương nghìn kế muốn chém đứt thủ túc của chính mình, hần làm sao có thể vô tư đối tốt với muội? Mưu đồ của hần, chẳng lẽ muội còn nhìn không ra?

Ngoài cửa đông, tiếng thét chém giết làm chấn động mảng tuyết trên đầu cành.

“Đại ca, chuyện giữa ta và người, không nên liên lụy đến tam muội!”

“Ha ha ha! Tam muội? Người cũng có mặt mũi gọi muội ấy là tam muội? Mẫu phi của người hại chết mẫu phi của muội ấy, mà người cũng chẳng có chút hảo tâm gì với muội ấy cả! Ta xem muội ấy là muội muội, còn người xem muội ấy là gì? Nhị đệ, trong cung này, chẳng ai rõ hơn người cả đâu!”

“Huỳnh nói cái gì? Mẫu phi của ta, bà ấy...”

“Người có thể sống sót trong hôm nay chỉ có một, người có cần đánh cược với ta xem người đó là ai không? Tiền cược chính là cái đầu của người!” Tiếng nói rơi xuống, trường kiếm vung lên!

Đêm đó, hoa tuyết bay tán loạn, tuyết rơi suốt một đêm, chôn vùi tất cả dấu vết của trận cốt nhục tương tàn. Trong đông hài cốt mà đất tuyết đã mai táng đó, còn có cả dã tâm.

Mà trong cung Cảnh Đức vẫn ảm cúng yên lành, không tranh giành với thế giới bên ngoài.

“Di chiếu của phụ hoàng ở đâu?” Tiếng nói của Nhị hoàng tử như thanh tuyến, như sơn phong, êm dịu lướt qua suy nghĩ.

Người trên giường nhắm mắt lại, yên lặng nằm đấy. Hần biết rằng, nàng đã tỉnh.

“Tam muội, Đại ca đã đi rồi. muội còn ở đó quật cường cái gì?” Hần đi đến bên giường, bao phủ nàng trong bóng của hần. Hần cúi người, nhẹ nhàng xoa tóc của nàng, giống như nàng vẫn còn là vị tiểu công chúa năm, sáu tuổi cần người cưng chiều, cần người dỗ dành. “Ta chưa từng nghĩ đến, có một ngày muội sẽ giúp hần tranh giành với ta. Nếu như muội muốn cái chỗ ngồi này, muội cứ mở miệng, ta cũng sẽ giúp muội mà.”

“Có phải là muội không tin ta?”

Nàng như đã hoàn toàn chìm ngập trong thế giới của mình, nghe không thấu được một chữ hần nói.

“Nhớ hồi nhỏ muội toàn đi theo bên cạnh ta, ta đi đến đâu muội cũng muốn theo đến đó, không thấy được ta là muội sẽ khóc. Muội trời sinh thông tuệ nhưng lại không chịu khó, toàn muốn ta ở cùng thì muội mới chịu học hành. Năm bảy tám tuổi thì muội bắt đầu học vẽ, sư phụ khen muội rất có thiên phú, muội liền cực kỳ hào hứng đem tất cả bình phong, thư họa ở phòng ta ra bôi màu thêm sắc, sau đó thì nhìn ta cười. Muội cười như thế, ta làm sao mà nỡ nói muội điều gì chứ. Phụ hoàng nói, như thế này không được, không thể cứ dính lấy ca ca như thế, sau này còn phải gả ra ngoài nữa. Cho nên, Người dần dần tách chúng ta

ra. Muội lại len lén chạy ra ngoài, muốn ta dẫn muội đi cưỡi ngựa bắn tên. Phụ hoàng biết được, phạt ta không được ra ngoài. Muội đưa thức ăn cho ta, cùng ta chịu phạt quỳ gối. Năm đó muội mười tuổi, muội còn nhớ hay không?”

Lông mi của nàng khe khẽ run lên.

“Đến tuổi cập kê, phụ hoàng muốn tìm uội một người vừa ý, nhưng hoàng thân quốc thích trong triều muội đều không ưng, muội chỉ kéo lấy góc áo của ta, núp sau lưng ta...” Như nhớ ra điều gì đó, ánh mắt của hắn trở nên nhu hòa. Hắn ngồi xuống mép giường, nắm lấy tay của nàng, “Muội nói, chẳng có ai đối tốt với muội được như Nhị ca.”

“Tam muội, Nhị ca sẽ chăm sóc uội trọn đời trọn kiếp này, tại sao muội không chịu tin ta?” Hắn cúi người xuống, dán lên trán của nàng.

Bỗng dưng nàng mở mắt. Khoảng cách gần như vậy, lông mi của nàng tựa hồ như quét qua mí mắt của hắn.

“Nếu như ta nói, không có di chiếu?”

Ánh mắt của hắn khẽ động, “Không có di chiếu?”

“Có hay không có di chiếu thì có làm sao? Huynh có thể giết ta, như vậy, huynh chính là người thừa kế duy nhất rồi. Người của Đại hoàng tử đã bị huynh dọn dẹp hơn phân nửa, trên tay của huynh còn có binh quyền, cho dù trên di chiếu viết lập ta làm đế thì có làm sao?” Nàng dùng ánh mắt giễu cợt nhìn thẳng hắn, “Huynh còn sợ miệng lưỡi ngòi bút của thế gian sao?”

“Những thứ ta sợ trước nay đều không phải những thứ ấy! Ta sẽ không giết muội!” Hắn nhìn nàng thật gần, có một loại cảm xúc không tên như muốn phá nát lồng ngực mà xông ra, làm áu nóng của hắn sôi trào, hô hấp dồn dập.

“Hoàng huynh,” Nàng đột nhiên thả lỏng ngữ khí, khóe miệng vẽ lên một nụ cười nhợt nhạt, “Nếu huynh còn chút nhân từ, thì hãy thả cho ta rời khỏi cung đi.”

Hoàng huynh, nàng gọi hắn là hoàng huynh.

Hai chữ này làm hắn sợ hãi, khiến cho hắn cảm nhận sâu sắc cảm giác tội ác, là hắn không xứng với sự tin cậy của nàng, hắn không muốn rời xa nàng.

Hắn lảo đảo bước ra khỏi cung Cảnh Đức, nhìn thấy nụ cười của Niên phi, mang theo vẻ đắc ý và ác độc, hoàn toàn không còn sự ôn nhu thiện lương của năm xưa nữa.

“Thật sự là người... là người độc hại Nguyên phi?!”

“Ta không thể để cho bất kỳ kẻ nào trở thành chướng ngại vật cản đường con được.” Ánh mắt của Niên phi hướng về sau lưng hắn, “Nghe lời ta, giết nó đi, con có thể kê cao gối, không cần âu lo nữa.”

Hắn cười khổ lắc lắc đầu, “Là người. Khó trách nàng hận ta như vậy, lạnh nhạt với ta như vậy, thì ra nàng đã biết từ sớm...”

“Bệ hạ! Người không thể để tình cảm làm mê muội đầu óc được! Bây giờ trong triều còn có rất nhiều người ủng hộ Úc Ninh công chúa, nếu như trên di chiếu viết tên của ả, vậy chuyện đoạt vị của người lại càng thêm khó khăn! Bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để giết ả!”

“Người ra đi...”

“Bệ hạ, người...”

“Đi ra ngoài!” Hắn quát lớn một tiếng. Trong ánh mắt hoảng hốt của Niên phi, hắn lại từ từ trấn định, nhẹ giọng nói, “Mẫu thân, tự con có quyết định của mình, người đi về đi!”

Niên phi cắn chặt răng, hướng ánh mắt oán hận về sau lưng hắn, sau đó mới phất tay áo bỏ đi.

Không biết là từ lúc nào, công chúa đã đi đến phía sau bức bình phong, lặng lẽ nhìn hắn.

“Huynh muốn giết ta?”

“Ta sẽ không giết muội, sẽ không tổn hại muội, ta đã hứa qua, sẽ bảo vệ muội trọn đời trọn kiếp.” Hấn đi đến trước mặt nàng, đưa tay ra ôm lấy nàng, vỗ nhẹ nhẹ lên lưng nàng, an ủi nàng.

“Trời sắp sáng rồi.”

“Đúng vậy.”

“Sau khi trời sáng, huynh sẽ trở thành hoàng đế.”

“Muội nghĩ như vậy à?”

“Chuyện đó đã không còn quan trọng nữa. Huynh còn nhớ hai năm trước khi chúng ta đến Lâm Uyển sân thú không?”

“Nhớ chứ, lúc đó chân của muội bị trật, ta công muội đi rất xa, muội còn ở trên lưng ta ngủ ngon lành.”

“Nhị ca, thật ra ngày đó, muội vẫn còn tỉnh.”

Thân thể hấn cứng đờ.

“Nhị ca, kết thúc rồi.” Nàng nhẹ nhàng đẩy hấn ra, “Ta biết huynh sẽ làm một vị hoàng đế tốt, huynh thích hợp hơn ta và Đại ca... chỉ là, ta không có lựa chọn khác...”

“Xin lỗi...” Hấn nhìn nàng, thấp giọng nói.

“Chúng ta đều không có lựa chọn khác.” Nàng cười nhợt nhạt, “Chỉ là, tại sao lại là mẫu phi của huynh tại sao huynh lại là Nhị ca...”

“Để ta đi coi giữ Hoàng Lăng đi, hoàng huynh.”

4. Chương 4: Phần 4

Ngày đó, trời đất hòa chung một màu, nàng một thân bạch y, tan biến vào đất trời. Nàng đứng trên tường thành, nhìn phương đông xa xôi trong gió tuyết, rất lâu cũng chẳng thốt nên lời nào.

Lúc sắp chia tay, nàng quỳ rạp xuống đất, nói, “Nguyện ngô hoàng vạn tuế.”

“Muội còn trở về nữa không?” Hấn hỏi.

“Huynh hy vọng ta về, hay là không về?”

Nàng xoay người lên xe ngựa, không nhìn thấy được ánh mắt người sau lưng đang cực lực tranh đấu. Người đó nói với ta, “Chăm sóc tốt cho nàng.”

Có thể công chúa cho rằng, bản thân nàng rời đi và nhường bước như vậy sẽ không làm khó cho Nhị hoàng tử, sẽ giảm bớt sự uy hiếp của mình đối với ngài, khiến cho thái hậu yên tâm. Thậm chí Nhị hoàng tử cũng nghĩ thế về mẫu hậu của mình. Nhưng mà cuối cùng, bọn họ đã đánh giá thấp sự oán hận của một nữ nhân.

Dọc theo đường đi, thích khách như hình như bóng, ta dùng hết toàn lực ngăn chặn được hai lần truy sát, mắt phải bị đâm thương, và cũng bị công chúa phát hiện ra sự tồn tại của mình.

“Người luôn theo sát bên cạnh ta? Người cái gì cũng biết?” Nàng cười cười, “Thật kỳ diệu.”

“Lúc phụ hoàng lâm chung, người cũng ở một xó xỉnh nào đó nhìn thấy hết?” Nàng nhìn ta chằm chằm, ta khó khăn gật đầu.

Ám vệ chúng ta chỉ là công cụ, một đời chỉ chịu trách nhiệm với một người, chỉ bảo vệ an toàn của người đó. Nghe được cái gì, nhìn thấy cái gì, cũng không để trong lòng. Không thể để trong lòng.

Nhưng những lời mà công chúa đã từng nói, ta đều ghi lòng tạc dạ.

“Kỳ thật người phụ hoàng chọn là Nhị ca, nhưng mà ta không muốn nói cho huynh ấy biết.” Nàng tinh nghịch lè lưỡi, ôm lấy đầu gối ngồi trên mép xe, nhìn về phương xa. “Nhị ca thích hợp làm hoàng đế hơn ta và Đại ca. Ta không muốn Đại ca hủy hoại giang sơn của phụ hoàng, nhưng Nhị ca đăng cơ, ta sợ ta sống không được bao lâu nữa.”

“Niên phi sẽ không thể buông tha ta, bà ấy hận mẫu thân của ta như vậy, hận ta như vậy. Mẫu thân của ta giành mất trượng phu của bà ấy, còn ta lại giành mất con trai của bà...” Nàng cúi đầu vuốt ve cánh môi dưới, ánh mắt lay động. “Bà ấy làm sao có thể cho phép con trai của mình phạm sai lầm nghiêm trọng như vậy, để cho ta trở thành vết nhơ của huynh ấy. Cho dù ta và huynh ấy không phải là huynh muội ruột thịt, nhưng trong mắt người thiên hạ, chúng ta là như vậy.”

...

Hai năm trước, ở Lâm Uyển, nàng dựa trên lưng của hắn, nhắm chặt mắt lại giả vờ ngủ say. Hắn quay đầu lại, ngắm nhìn dáng vẻ say ngủ của nàng, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi mềm mại của nàng.

Tình cảm cảm kị như vậy, không thể dung tha được. Nàng chỉ có thể trốn tránh, trốn khỏi Hoàng Lăng, trốn đến đất phong.

Nàng nói, hoàng huynh, kỳ thật lúc đó ta còn tỉnh.

Nàng nói, hoàng huynh, thả cho ta đi đi.

Hắn có hay không cho rằng, tam muội ghét bỏ hắn, cho nên mới rời bỏ hắn?

...

Ba năm sau, mãn hạn chịu tang, Úc Ninh công chúa được gả cho Dịch vương. Lại một năm nữa, nàng sinh hạ thế tử Lưu Hi. Cũng trong năm đó, ta kết thúc sứ mạng của mình, bị triệu về đế đô.

Lúc đó, Nhị hoàng tử năm xưa, bấy giờ đã là Long Khánh đế, cũng đã có hoàng hậu.

“Dịch vương yêu nàng không?”

Ta gật đầu.

“Nàng nhất định rất hạnh phúc.”

Ta trầm mặc.

...

Đất phong của Dịch vương ở vùng phụ cận với Hoàng Lăng. Bên ngoài truyền tai nhau rằng, bọn họ ngẫu nhiên gặp gỡ, yêu nhau, cuối cùng kết thành phu phụ, trở thành thần tiên quyến lữ. Nhưng ta biết, không phải như vậy. Dịch vương chưa từng gặp được công chúa thật sự, bởi vì, nàng trước giờ chưa bao giờ đến được Hoàng Lăng.

Ta không phải một ám vệ tốt.

Công chúa nói: “Độc trên tiến kia không thể trị khỏi được. Năm xưa, bà ta đã dùng chính loại độc này để sát hại mẫu thân của ta. Không giết được ta, bà ấy sẽ không chịu ngừng nghỉ.”

“Phụ hoàng thương ta, là vì Người cảm thấy áy náy với mẫu thân, chỉ có Nhị ca là đối tốt với ta thật sự. Ta làm sao mà biết ư? Lúc nhỏ, ta toàn đeo theo bên cạnh Nhị ca, thật ra huynh ấy không thích những thần tử giả dối trong triều nhưng không thể không ứng phó với bọn họ, ‘lấy lòng là việc tốt, biếu tặng là việc cần’ (1). Ta hỏi Nhị ca, hà tất phải ủy khuất bản thân để lấy lòng những thần tử đó như vậy? Nhị ca vừa cười vừa sờ sờ đầu ta, nói, “Chúng ta đều là đầy tớ của quyền lực, sống trong hoàng thành này, luôn luôn có vài chuyện phải có người đi làm, không làm không được.” Huynh ấy nói, “Chỉ cần tam muội trong sạch...” Mà ta biết rằng, có được cái sự trong sạch này, là nhờ vào sự bảo vệ tỉ mỉ chu đáo của huynh ấy.”

Công chúa ôm lấy đầu gối, nhắm mắt lại mỉm cười, “Nhị ca của ta lòng mang thiên hạ, có quá nhiều chuyện phải nhân nhượng để cầu toàn, nhưng tam muội thì lại quá tùy hứng... Kỳ thật ta rất muốn hận huynh ấy, nhưng hận không được. Huynh ấy đối với ta tốt, ta tin đều là thật, nhưng mà vẫn chưa đủ trong cung thật sự là quá tịch liêu, ta cần rất nhiều, rất nhiều tình cảm. Nhưng lòng Nhị ca mang cả thiên hạ, không thể cho được thứ tình cảm mà ta muốn. Cho không nổi. Vậy thì ta cũng không cần nữa. Có lẽ... không bao lâu sau, huynh ấy cũng sẽ quên mất ta, quên mất Úc Ninh này” Chân mày nàng khẽ cau lại, “Người nói... huynh ấy sẽ thật sự quên mất ta không?...”

“Sau khi ta chết, hãy cho người đóng giả làm ta, đừng để huynh ấy biết ta đã không còn nữa, có thể giấu được bao lâu thì hay bấy lâu. Người hãy đem tro cốt của ta về cung Cảnh Đức, ta quen giường, ta nhớ nhà, ta... nhớ huynh ấy...”

“Thuần Ý” Công chúa gọi tên ta lần cuối, bờ môi cong cong vẽ lên một nụ cười nhợt nhạt, “Kỳ thật, ta không nói cho huynh ấy biết di chiếu của phụ hoàng, chỉ bởi vì bởi vì... ta không muốn để huynh ấy biết ta thích huynh ấy nhiều đến nhường nào”

Công chúa, ngài ấy không có quên nàng.

Ta lặng lẽ lui khỏi cung Cảnh Đức, ta không nói cho bộ hạ biết, thật ra công chúa đã về từ sớm. Chủ nhân của ám vệ bọn ta, một đời chỉ có một người, thủ tín chỉ vì một người, nghe lệnh chỉ của một người. Những chuyện nàng không muốn để cho ngài ấy biết, ta sẽ vì nàng mà chôn giấu cả đời cả kiếp này.

...

Ta ở cung Cảnh Đức này đã ba mươi năm trời. Nửa đời trước, ta thường nghe được tiếng cười của công chúa vang vọng trong cung. Nửa đời sau, ta thường nghe thấy tiếng bước chân như có như không vào ban đêm, giống như là có ai đó đang lưu luyến điều chi, lưỡng lự không đi.

...

Ngày hôm sau, thể tử tiến cung dâng lên một bức họa, nói là ngày hôm qua bị rơi lại.

Đó là bút tích của công chúa: cây cầu ẩn hiện trong sương khói, trong liễu rũ, dáng người tha thướt, chỉ thấy được bóng lưng, nhưng lại chứa đựng toàn bộ tâm huyết và nhu tình.

Các đại thần đều nói, bức họa này trong lưu luyến tình thâm còn mang theo một chút bi thương, lại được đề “Tặng Diệc Sơn”, đây nhất định là công chúa đã vì Dịch vương vẽ ra lúc nàng đang lâm bệnh, có thể thấy được tình thâm của phu thê, có sao ông trời lại không cho họ ở gần nhau.

Sau khi bộ hạ tỉ mỉ quan sát bức họa, vành mắt người đổ au, khàn khàn giọng nói ____ Đúng vậy.

Diệc Sơn, cũng chính là Loan. (2)

Lưu Loan, là tên của bộ hạ.

Công chúa, cuối cùng thì ngài ấy cũng biết rồi.

~Hoàn

~

(1) Tiếng Trung () – Hán Việt: Đầu kì sở hảo, tặng kì sở nhu.

(2) Chữ Diệc () ghép với chữ Sơn () sẽ thành chữ Loan ().

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngan-lop-tuyet>